

SABADELL, 2 d'Octubre de 1929.

Sr. En Lluís MILLET.

Barcelona.

Estimat amic i Mestre;

En l'última visita que vaig fer aqueix istiu que acabem al meu Mestre Carles Tournemire, vaig posar-lo al corrent, de l'enrenou que aquí a casa nostra havia mogut l'embestida Pahissa contra l'orgue. Retornat altra volta a Catalunya, en la nostra constant correspondència, no n'haviem parlat més, per que ambdós creyem que la cosa no s'ho valia pas gaire. Pero en la última Revista Musical Catalana, vaig tenir la desagradable sorpresa d'apendre per l'article d'En Gibert, la nova escomesa de Mossen Noguera, i constatar que les cendres de la debatuda qüestió no eren pas encara ben apagades.

Fou doncs, després d'aquest fet imprevist, que de nou vaig tornar a escriure a Mestre Tournemire, enviant-li els dos nombres de Revista Musical Catalana, *-traduït al francès-* que parlen extensament de la qüestió, i pregant-li es dignés escriure per a la propia Revista, un article original seu parlant de l'orgue de Concert, pensant, (crec que Vosté serà del meu pensar), que el testimoni autoritzadíssim de Tournemire, -avui indiscutiblement, una de les primeres figures mundials en la matèria-, seria ben oportú, i que faria reflexionar una miqueta, a aquests nostres sabis improvitzats.

Avui he tingut la bonanova de l'arribada d'una lletra del meu mestre, de la qual li copio literalment, tot el referent al cas nostre en qüestió. Diu:

"Mon cher élève et cher abbé ami,

C'est fait.

Je viens d'écrire quatre grandes pages: 120 lignes au moins sur l'utilité de l'orgue au Concert. Nous allons donc "pulvériser" les ennemis des récitals d'orgue.... du moins, espérons-le.

Je vais adresser mon article aujourd'hui même à Monsieur L. Millet. Veuillez avoir la bonté de lui écrire un mot immédiatement à fin de le prévenir.

J'aimerais bien que mon article soit dans le même journal reproduit en français. Je vais le demander à Mr. Millet.".....

Res me, doncs: i perdoni que sense la seva expressa autorització, m'atrevis a demanar per a la nostra vulguda Revista, la col·laboració d'una tant alta figura dels nostres temps. Pensant només en la transcendència del acte, vaig oblidar els requisits de polidesa, que ara reconeg havia de haver tingut amb vosté.

Mani sense reserves del

meu humil i fidel dels seus amics

Afm in de L.